

Sygnatura akt IX Cupr 1020/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23-10-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 23-10-2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. we W.

przeciwko B. S.

- o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt IX Cupr 1020/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) S.A. we W. –wniosła o zasądzenie od pozwanej B. S. kwoty 670,90 zł z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając roszczenie podała, iż pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. prowadzi działalność finansową w ramach której udziela pożyczek gotówkowych osobom fizycznym za pośrednictwem serwisu internetowego (...). Wskazała, iż pozwana wypełniając formularz elektroniczny umieszczony w serwisie, uzgodniła indywidualnie warunki określając główne świadczenia stron i zawarła z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki o nadanym w systemie numerze identyfikacyjnym. Jednocześnie wypełniając formularz pozwana oświadczyła, że zapoznała się i akceptuje tabelę opłat i prowizji, w tym także opłat windykacyjnych oraz postanowienia umowne. Podała, że stosownie do postanowień umownych kwota pożyczki została przelana w pełnej wysokości na rachunek bankowy strony pozwanej, zaś pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki powiększoną o opłatę przygotowawczą, odsetki w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP oraz opłaty manipulacyjne, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia spłaty pożyczki, określone w tabeli opłat i prowizji.

Strona powodowa wskazała również, że pomimo kierowanych do pozwanej przez pierwotnego wierzyciela monitów, pozwana nie uregulowała ciężącego na niej zobowiązania. Nadto, wierzyciel poniósł znaczne koszty obsługi przeterminowanego zadłużenia, w związku z czym na podstawie § 4 ust. 1 umowy udzielania pożyczek naliczył opłaty windykacyjne wyliczone w zestawieniu danych oraz kosztów wygenerowanym z systemu wierzyciela pierwotnego. Zgodnie zaś z uzgodnionymi indywidualnie warunkami pożyczki naliczone zostały na zasadzie art. 359 § 2¹ k.c. skapitalizowane odsetki maksymalne od sumy pożyczki powiększonej o prowizję, za okres od dnia następującego po terminie spłaty do dnia sporządzenia pozwu. Strona powodowa podała, że pierwotny wierzyciel (...) Sp. z o.o. z

siedzibą we W. dokonał na jej rzecz przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności, o czym pozwana została zawiadomiona drogą elektroniczną na wskazany przez nią adres e-mail.

Pozwana B. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się też na posiedzenie wyznaczone na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2013r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. jako Pożyczkodawcą a pozwaną B. S. jako Pożyczkobiorcą została zawarta umowa pożyczki gotówkowej nr (...).

Zgodnie z umową, Pożyczkodawca udzielił Pożyczkobiorcy na jego wniosek pożyczkę w kwocie 250 zł netto na warunkach określonych umową oraz Regulaminem (...).

W § 1 ust. 2 umowy strony ustaliły, że kwota pożyczki została przekazana przez Pożyczkodawcę lub Pośrednika kredytowego Pożyczkobiorcy na rachunek bankowy Pożyczkobiorcy. Oprocentowanie pożyczki ustalono na 16% oraz wskazano, że pożyczkodawca pobiera odsetki umowne od kwoty pożyczki netto za okres od dnia uruchomienia pożyczki do dnia poprzedzającego spłatę (§ 2 ust. 2).

Oplaty manipulacyjne, w tym koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia spłaty pożyczki określały Załącznik nr 2 do umowy oraz Regulamin (...) (§ 2 ust. 3).

Umowa została zawarta na czas określony, tj. do dnia spłaty pożyczki ustalonego przez strony na 28 grudnia 2013r. (§ 2 ust. 4).

Zgodnie z § 2 ust. 5 umowy rzeczywista roczna stopa oprocentowania pożyczki wyniosła 2728,71%, zaś w ust. 6 umowy strony ustaliły łączną kwotę do spłaty jako 329,04 zł.

W § 3 ust. 1 umowy Pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić Pożyczkodawcy kwotę pożyczki netto, powiększoną o należne odsetki, o których mowa w § 2 ust. 2 umowy oraz opłaty, o których mowa w § 2 ust. 3 umowy w terminie określonym w § 2 ust. 4 umowy.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki strony uzgodniły, iż Pożyczkodawca uprawniony będzie, od pierwszego dnia po terminie wymagalności, do naliczania kosztów i opłat związanych z obsługą nieterminowej spłaty pożyczki, na które składały się: karne odsetki od niespłaconej w całości lub części pożyczki netto w wysokości 4- krotności stopy lombardowej NBP w skali roku naliczane do momentu całkowitej spłaty pożyczki; opłaty za sms przypominający o spłacie pożyczki – koszt smsa 20 zł, przy czym miał on być wysyłany w 7,14,21 i 28 dniu od terminu wymagalności pożyczki; opłaty za pisemny monit wysłany listem zwykłym przypominający o spłacie pożyczki- koszt monitu 20 zł, przy czym miał on być wysyłany do Pożyczkobiorcy w 7 i 21 dniu od terminu wymagalności pożyczki; opłaty za pisemne wezwanie do zapłaty przypominające o spłacie pożyczki –koszt wezwania 100 zł, przy czym pierwsze wezwanie miało być wysyłane do pożyczkobiorcy po 14 dniach, zaś drugie i ostateczne wezwanie po 28 dniach od terminu wymagalności pożyczki (§ 4 ust. 1).

Dalej wskazano, że roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego jest zmienna i stanowi 4-krotność stopy lombardowej NBP w skali roku. Nadto uzgodniono, że w przypadku niewykonania przez Pożyczkobiorcę zobowiązań wynikających z umowy, Pożyczkobiorca zobowiązany będzie do poniesienia kosztów obsługi nieterminowej spłaty pożyczki określonych w § 4 ust. 1 umowy, zaś w od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności wynikających z umowy Pożyczkodawca pobiera odsetki od całości zadłużenia Pożyczkobiorcy według stopy procentowej, o której mowa w art. 359 § 2¹ k.c.

W § 6 ust. 1 umowy strony wskazały, że integralną część umowy stanowi Regulamin (...) oraz jej Załączniki nr 1-5, a to tabela opłat, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy, formularz informacyjny oraz oświadczenie pożyczkobiorcy.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej wraz z załącznikami, k. 9-15

W dniu 28 listopada 2013r. (...) Sp. z o.o. dokonała przelewu kwoty 250 zł tytułem: „wyплаты pożyczki ID (...) serwis kasomat.pl” na rachunek bankowy pozwanej.

Dowód: potwierdzenie przelewu kwot pożyczki, k. 16

W dniu 10 lipca 2013r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. (zwaną Spółką) a (...) Business (...) z siedzibą w W. (zwaną „Poręczycielem”) została zawarta umowa poręczenia, na mocy której Spółka zleciła Poręczycielowi wykonywanie stałej obsługi na rzecz Spółki -w zakresie świadczonych przez nią usług polegających na udzielaniu pożyczek gotówkowych osobom fizycznym za pomocą strony internetowej www.kasomat.pl- poprzez udzielanie poręczeń Pożyczkobiorcom, którzy zawrą umowę pożyczki ze Spółką, a poręczyciel zlecenie to przyjął.

Zgodnie z umową poszczególne czynności zlecane miały być poręczycielowi na mocy odrębnego pisemnego zlecenia, przy czym skutek prawny w postaci poręczenia nastąpić miał w drodze otrzymania stosownej informacji od spółki dotyczącej indywidualnej umowy pożyczki. Spółka miała przekazać Poręczycielowi informację o zawartej umowie pożyczki z poręczeniem w ciągu maksymalnie 40 dnia od daty zawarcia pożyczki.

Wysokość opłaty należnej Poręczycielowi z tytułu umowy wynosić miała 1,01% wartości kwoty udzielonej pożyczki za każdy dzień trwania pożyczki. Strony ustaliły, że maksymalny okres długości pożyczki poręczanej to 30 dni.

Nadto Strony postanowiły, że Poręczyciel w ramach umowy zobowiązany jest do zapłaty na rzecz spółki wynagrodzenia tytułem pośredniczenia przez Spółkę w zawieraniu zleceń poręczenia przez Poręczyciela z Pożyczkobiorcami spółki. Wynagrodzenie to, będące wynagrodzeniem prowizyjnym, obliczane było jako procent od kwoty uzyskanej od Pożyczkobiorcy tytułem opłaty za udzielenie poręczenia. Prowizja wynosić miała 98% od wartości sprzedaży, zaś wynagrodzenie miało być płatne na mocy stosownej faktury VAT w terminie 14 dni. Strony zastrzegły, iż możliwe jest rozliczenie barterem oraz kompensata wzajemnych należności.

Dowód: umowa o świadczenie usług poręczenia, k. 17-18

W dniu 3 lutego 2014r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. jako Cedentem a (...) S.A. we W. jako Cesjonariuszem została zawarta umowa przelewu wierzytelności nr (...), zgodnie z którą Cedent przelał na Cesjonariusza wierzytelności wskazane w załączniku nr 1 do umowy, zaś Cesjonariusz wierzytelności te przyjął. Wraz z wierzytelnościami Cedent przeniósł na Cesjonariusza wszelkie związane z nimi prawa, w szczególności roszczenia o zaległe odsetki. W celu poinformowania Dłużnika o zawarciu umowy, Cesjonariusz zobowiązał się w terminie 7 dni od dnia zapłaty do przesłania pocztą, na adres Dłużnika, za zwrotnym potwierdzeniem odbioru zawiadomienia o dokonanej cesji wraz z potwierdzeniem o dokonaniu cesji przez Cedenta. Nadto strony uzgodniły, że w przypadku skutecznego wyegzekwowania wierzytelności przez Cesjonariusza nastąpi zwrotne przeniesienie wierzytelności przez Cesjonariusza na rzecz Cedenta, pomniejszonych o wynagrodzenie. Wynagrodzenie netto Cesjonariusza obliczone miało być jako iloczyn wartości procentowej 52% oraz kwoty kosztów zastępstwa procesowego ustalonej odrębnymi przepisami i przyznanej Cesjonariuszowi przez Sąd oraz w postępowaniu egzekucyjnym przez komornika.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności, k. 20-21

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa (...) S.A. we W. domagała się zapłaty od pozwanej kwoty 670,90 zł tytułem niespłaconej pożyczki udzielonej pozwanej przez poprzednika prawnego strony powodowej, tj. (...) Sp. z o.o.

Niewątpliwym zatem jest iż materialno – prawnej podstawy żądania pozwu upatrywać należy w brzmieniu art. 720 § 1 k.c. po myśli którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego

określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana w toku procesu zachowała postawę bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawie, tym samym spełnione zostały przesłanki warunkujące i obligujące Sąd do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§2).

Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda o rzeczywistym stanie rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (por. wyrok S.N. z 20.10.1998r. I CKU 85/98; Wyrok S.N. z dnia 15.03.1996r. ICRN 26/96).

W rozpatrywanej sprawie, zasadnicze wątpliwości Sądu, obligujące do przeprowadzenia postępowania dowodowego, budziła legitymacja czynna strony powodowej, która to okoliczność badana jest przez Sąd z urzędu.

Ustalenia faktyczne w sprawie Sąd poczynił w oparciu o dokumenty zaofiarowane przez stronę powodową, a to umowę pożyczki, umowę poręczenia, umowę przelewu wierzytelności oraz potwierdzenie przelewu.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie przeciwko pozwanej z umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Sp. z o.o. Na podstawie dołączonej do pozwu umowy nie sposób jednak przyjąć, by strona powodowa w sposób należyty wykazała swą legitymację czynną, a niewątpliwie to na niej spoczywał ciężar dowodu stosownie do treści art. 6 k.c. i jej formalno – procesowego odpowiednika zawartego w treści art. 3 k.p.c. i 232 k.p.c..

Podkreślić należy, że przedłożona przez stronę powodową umowa przelewu wierzytelności nie wskazuje w swojej treści, by dotyczyła ona wierzytelności, jaka przysługiwała Cedentowi (pierwotnemu wierzycielowi) wobec pozwanej. Jej postanowienia wskazują jedynie, że (...) Sp. z o.o. przelał na rzecz strony powodowej bliżej nieokreślony pakiet wierzytelności, zaś zgodnie z postanowieniami umowy, przelewane wierzytelności zostały określone w załączniku nr 1 do umowy, którego jednak strona powodowa nie przedłożyła. Sąd miał przy tym na uwadze to, że ze względu na ochronę danych osobowych powód dołączył do pozwu dokument, który według jego twierdzeń miał stanowić wyciąg z załącznika do umowy cesji oraz oświadczył, że egzemplarz załącznika do umowy przelewu wierzytelności poświadczony przez pełnomocnika jest gotów przedłożyć na wezwanie Sądu.

Zgodnie z art. 3 kpc. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Ponadto, jak wynika z art. 6 § 2 kpc. strony są obowiązane przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko.

W postępowaniu cywilnym, naczelną zasadą procesową jest zasada kontradyktoryjności, która - zasadniczo - inicjatywą dowodową obciąża strony, a nie Sąd. Jeśli zatem powód twierdził, że nabył wierzytelność przeciwko pozwanej od pierwotnego wierzyciela, to okoliczność ta powinna być przez niego wykazana, także z uwzględnieniem art. 511 k.c. Inicjatywa ta nie może być przerzucana na Sąd, a strona nie może powoływać się na to, że przedłoży określony dowód, czy skorzysta z dopuszczalnego prawem środka dowodowego, jeśli Sąd uzna to za stosowne. To strona bowiem, nie Sąd, decyduje o podstawie faktycznej powództwa i dowodach za pomocą których zamierza udowodnić swoje twierdzenia o faktach, z których wywodzi swoje roszczenie dochodzone w postępowaniu cywilny.

W ocenie Sądu, za dowód służący wykazaniu okoliczności skutecznego nabycia praw do spornej wierzytelności, nie można w szczególności uznać wydruku ze wskazaniem imienia i nazwiska pozwanej oraz numeru (...) znajdującego

się na k. 22 akt. Oceny tej nie zmienia również wydruk komputerowy zatytułowany „Zestawienie danych oraz kosztów dla pożyczki id (...) na dzień: 4.05.2014r.”

Wskazać bowiem należy, iż nie podpisany wydruk komputerowy nie stanowi dowodu z dokumentu tak prywatnego (art. 245 k.p.c.) , jak i urzędowego (art. 244 k.p.c.), a tym samym nie jest to wyciąg z dokumentu prywatnego, na który powód powołuje się w pozwie. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego i poglądami doktryny, które Sąd orzekający podziela, dokumentem jest wyłącznie dokument podpisany (tak np. K. Knopek, Komentarz do art. 244 i art. 245 kodeksu postępowania cywilnego, LEX i teza nr 2 wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., III CSK 299/07, LEX 393875). Nie może więc stanowić dowodu z dokumentu niepodpisany wydruk. Wydruk ten nie stanowi też podstawy do zakwalifikowania go jako dowodu w rozumieniu art. 308 k.p.c. Odmiennie ujęcie tego zagadnienia prowadziło do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, jak trafnie podkreślono w judykaturze, wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do "przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki". Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., I CKN 1280/00, niepubl.). Z tych też powodów Sąd pominął dowód z zestawienia danych dotyczących umowy pożyczki znajdujący się na k. 19 akt, bowiem jako wydruk komputerowy nie opatrzony podpisem nie może być traktowany jako jakiegokolwiek oświadczenie w swych skutkach dowodowych. Nabycia przez stronę powodową wierzytelności wobec pozwanej nie dowodzi również ze wspomnianych wyżej względów treść pisma z dnia 22.04.2014r., które według twierdzeń pozwu miało zostać wysłane do pozwanej. Również to pismo stanowi nie podpisany przez nikogo wydruk, co nie czyni z niego w minimalnym chociażby stopniu wartościowego źródła dowodowego mogącego być podstawą ustaleń faktycznych w sprawie.

Nadto sama treść przedłożonych wydruków nie wskazuje na nic innego niż imię i nazwisko pozwanej oraz numer analogiczny do numeru umowy. Brak jest natomiast ścisłego powiązania z dokumentem głównym tj. umową cesji.

W tej sytuacji, zobowiązanie przez Sąd powoda do złożenia określonych środków dowodowych w celu wykazania legitymacji czynnej w niniejszej sprawie, zdaniem Sądu stanowiłoby niczym nieuzasadnione naruszenie zasady kontryktoryjności i zasady równości stron.

W świetle powyższego Sąd, pomimo przeprowadzonego postępowania dowodowego, powziął uzasadnione wątpliwości co do wykazania przez powoda nabycia wierzytelności wobec pozwanej, co skutkowało oddaleniem powództwa, o czym orzeczono w sentencji wyroku.